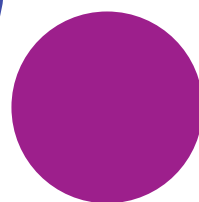
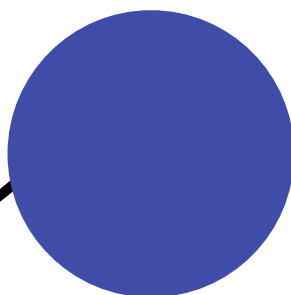

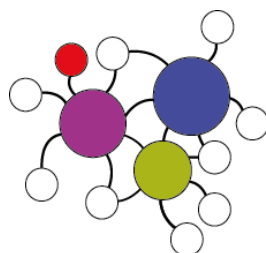

Korte Verhalen Club

Vrijheid blijheid

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft, in dichtvorm of misschien wel getekend.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren bij voorkeur digitaal en anders per post, of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Bij de (digitale) toezending van de gebundelde verhalen laten we ook het volgende onderwerp weten.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Voorwoord

De derde uitgave van 2022.

Met daarin opnieuw een bij een eerdere uitgave gemiste bijdrage.

Carla en ik hebben inmiddels een beter sluitende afspraak over het bewaken van de volledigheid (...), maar toch weer mijn verontschuldiging aan het 'slachtoffer'. Gelukkig is dat niet dezelfde deelnemer waar het eerder mee misging, want dan zou je nog aan opzet kunnen denken!

Vrijheid blijheid is een onderwerp waarmee het verleden (oorlogstijd, jeugd) en heden (corona) elkaar weer hebben gevonden. Dat is met vrijwel elk onderwerp heel waarschijnlijk, maar door de combinatie 'vrijheid blijheid' komen er toch herinneringen op papier waar ik, als kind uit de vijftiger jaren, stil van word. Natuurlijk ben ik bekend met de historie en veel verhalen over de bezetting, maar zoals Anneke het beschrijft... heel mooi.

Dat vrijheid alleen werkt met de nodige afspraken (die als beperkingen ervaren kunnen worden) is ook helder. Daar schuilt overigens m.i. hét gevaar van elk democratisch model: als de democratische meerderheid tot keuzes leidt die voor veel anderen grote problemen veroorzaken, dan bijt het systeem zich in de staart. Met, te vaak, vreselijke gevolgen...

De verzuchting dat we blij mogen zijn dat we in Nederland zijn geboren (of verblijven) is volgens mij heel terecht. Onze vrijheid leidt tot veel blijheid...

Het thema voor de volgende uitgave is: '*Geluk zit in een klein....*'.

Voor nu: veel plezier met déze uitgave!

Ronald Jelsma

Inhoud

Fred Valkering	5
Evert Spee	6
Ab Helsloot	8
Tineke Hoekman	10
Dicky Spee-Schut	11
Anneke Kettenes	13
Mieke Wijming	16
Hugo Mulders	17
Gea van Zadelhoff	18
Kees Jansen	19
Lovelybee	20
Anna	21
Fred Steinkühler	22
Walter van Gelderen	23
Alie Smit	25
Iara Brusse	26
Ineke Bos	27
Leo Klüppel	28
Gerda Andriesma	30
Sandra Schaaper	34
S. de Kok	36
Cootje Bronner	37
Fred Valkering	39

De door mij (Ronald) vergeten bijdrage van voor het themanummer 'Winter' van Fred Valkering:

15:43 Vr 18 feb.

...

45%

Sluiten

Winter.pdf

als	<i>wil</i>	met
zachte	<i>ik</i>	hoop
<i>witte</i>	<i>dromen</i>	<i>ontmoeten</i>
sneeuw	tot	omarmen
mijn	HET	knuffelen
LICHAAM	voorjaar	<i>intens</i>
bedekt	wekt	<i>begroeten</i>

FV 310122

Vrijheid en blijheid

Dit is geen makkelijk onderwerp, de vraag is wel: passen ze bij elkaar. Ik zal proberen daar een antwoord op te geven.

Allereerst wil ik de opmerking maken dat wij (Nederlanders) sinds 5 mei 1945 in vrijheid leven. Ik denk dat het in de geschiedenis van Nederland nog niet eerder voorgevallen is dat wij nu al bijna 72 jaar in vrijheid leven. Ik heb in het verleden altijd met open mond geluisterd naar de vaderlandse geschiedenis die de meester vertelde in klas vier van de lagere school. Is er dan daarna niets meer gebeurd in de wereld? Meer dan genoeg, maar daar hadden wij niet direct last van. In denk met name even aan Kosovo waar ontzettend is huis- gehouden en waar de Nederlandse blauwhelmen zijn geweest, onze jongens hebben daar een verschrikkelijk trauma opgelopen, daar was geen vrijheid, alleen maar verdriet, en ze zijn niet gewaardeerd geworden, dat is verschrikkelijk. Wij, als Nederlanders, hebben de jongens gelukkig nog iets kunnen ondersteunen met het defilé op de Veteranendag in Den Haag, zij kregen enorm veel applaus langs de route. Ik heb dat zelf mee mogen maken want ik liep daar ook al spelend bij het Trompettercorps der Cavalerie, de blijheid was op hun gezichten te zien.

Even een paar jaar terug, om precies te zijn: 28 december 1966. Toen stond er in Putten (Gld) een jongeman in jacquet met hoge doek aan te bellen bij zijn aanstaande schoonouders met een bruidsboeket in zijn hand om die te geven aan zijn bruid, en als je dan binnen mag komen en je ziet je bruid, dan straalt de blijdschap van je gezicht. Dat was wel zo'n mooi meisje dat daar op de bank zat. Om nooit te vergeten. Inmiddels zijn we meer dan 55 jaar getrouwd. En het gevolg van trouwen is vaak, dat er kindjes komen ... zo ook bij ons. Onze oudste zoon werd geboren op zondagavond en dan straal je van blijdschap, als je zo'n pasgeboren kindje ziet waar alles op en aan zit, een groot wonder. Maar het is niet bij een zoon gebleven, want wij hebben nog twee dochters en een zoon gekregen, en als je dan het spulletje bij elkaar ziet is het een pracht. Mijn vrouw en ik zijn zeer dankbaar dat wij in een vrije wereld onze kinderen hebben mogen opvoeden en dat oorlog ver weg was.

Een ander moment is wel, dat wij, mijn vrouw en ik de vrijheid proeven als wij samen in de polder aan het wandelen zijn, waar de wijde om ons heen is. De prachtige luchten, de polder, de koeien en het weiland, dan beleef ik ook de

vrijheid dat wij zomaar op een doordeweekse dag heerlijk mogen wandelen. Met het bereiken van de pensioenleeftijd hebben we die fase bereikt.

Dan is het 'moeten' van om 06.30 uur opstaan en naar je werk gaan voorbij, dan leef je in vrijheid en bepaal je zelf wat je gaat doen, wel in samenspraak met je echtgenote, anders heb je een probleem.

De groentetuin (foto Evert Spee)

Ik heb nog wel een leuke hobby en dat is tuinieren op een volkstuin, waar ik diverse groenten zaai en ook aardappelen poot. Het is altijd wel een beetje een gevecht met het weer. Dat is iets wat je niet in de hand hebt. Het streven is om rond 16 juni de eerste nieuwe aardappelen te rooien en te eten op mijn verjaardag, wat meestal lukt.

In het oosten van het land is het de gewoonte om oliebollen te eten als de aardappelen van het land zijn gehaald. Wel, dat doen wij met het oudjaar en dan kijken wij terug met een borrel en zeggen dan "Het was weer een vruchtbaar jaar".

Evert Spee

Vrijheid en blijheid: relatieve begrippen

Wij leven in een vrij land. We mogen zeggen wat we willen zonder dat je direct door de geheime dienst of de politie wordt opgepakt. Een algemene definitie van vrijheid is de mogelijkheid om naar eigen wil te handelen. Maar volledige vrijheid heeft niemand. Al is het alleen maar omdat we ons aan een hoeveelheid wetten en maatregelen moeten houden. We merken dat iedere dag om ons heen. Dat is ook niet erg want anders zouden we in een complete chaos leven.

Stel dat er geen verkeersregels zouden zijn. Geen bebording, geen snelheidsaanduiding, geen stoplichten, geen belijning op de weg. Dan ben je wel vrij om in je auto of op de fiets te doen wat je wilt, maar echt lekker zal het niet lopen.

Als ik een wandeling wil maken naar het strand, mag ik niet van Bergen dwars door de duinen, volgens mijn eigen route naar Bergen aan Zee lopen. Je bent dus beperkt. In delen van het duingebied mag je niet komen, je hebt een toegangsbewijs nodig en je wordt geacht om via de aangegeven wandelpaden te wandelen.

Dit zijn twee voorbeelden in de directe omgeving die je vrijheid beperken maar in schril contrast staan als je landen gaat vergelijken. Als je Nederland vergelijkt met een land als Afghanistan leven we hier in een enorme vrijheid.

Blijheid is ook zo'n relatief begrip is. Neem een meisje van vijf die op haar hurken in het gras zit en met een heel blij gezicht gebiologeerd naar een bloem kan kijken. Minder blij wordt ze, als ze daarbij in een stukje glas grijpt als ze het bloemetje wil plukken.

Wanneer je bent geopereerd en de operatie is geslaagd, voel je een blijheid, ondanks dat je pijn hebt van de operatie en dat je in het ziekenhuis ligt. Nog blijer voel je je als het bericht komt dat je naar huis mag.

Kort geleden mocht ik, als drummer, weer optreden met een aantal muzikanten. Dat voelde heel blij. Ook mijn mede-bandleden voelden blijheid. Maar hun gevoel van blijheid zal in hun hoofden anders voelen dan in het mijne.

Wij herdenken op 4 mei o.a. vijf jaar onderdrukking (dus: onvrijheid) en vieren op 5 mei het feit, dat we al 77 jaren in vrijheid leven. Maar deze vrijheid is niet vanzelfsprekend. Kijk naar de ontwikkelingen bij de grens tussen Oekraïne en Rusland. Hoe vrij voelen de Oekraïners zich op dit moment?

Vrijheid blijheid. Relatieve begrippen. Maar wat ben ik blij dat ik in Nederland woon.

Ab Helsloot

Bergen, 14 februari 2022

Vrije vogel

Als een vogel zo vrij
zweef ik door
een wolkeloze lucht,
laat me meevoeren
op warme stromen.
Bekijk de wereld onder mij
vanuit een
blikverruimend
perspectief.
Grenzeloze einders
wolken en water
nachtelijk donker
storm en regen,
mijn vleugels dragen mij
zo vrij als een vogel
naar mijn oorsprong.

Tineke Hoekman

Vrijheid blijheid

Vrijheid kan iets kleins zijn, maar ook veel omvattend. Je hebt de vrijheid om ergens aan mee te doen of niet. Bijvoorbeeld om naar een feestje te gaan of niet. Heb je geen zin of houd je niet van feestjes, dan wordt dat ook meestal niet gewaardeerd. Dan is dat niet echt blijheid.

De eerste twee jaar van ons huwelijk hebben wij bij onze ouders ingewoond. Ze boden ons dat aan omdat het nog jaren kon duren voor we in aanmerking zouden komen voor een huis. We hebben dat in dankbaarheid aangenomen. Maar na verloop van tijd voelden we ons toch in onze vrijheid beknot. We zaten zo gezegd toch wel dicht op elkaars lip. Na bijna twee jaar was ik ook zwanger, des te meer werd er uitgekeken naar een mogelijkheid om een eigen huisje te krijgen. Mijn man solliciteerde toen naar een baan ver van mijn ouderlijk huis vandaan. Hij werd daar aangenomen en we kregen daar ook meteen een leuk huisje, van voor de oorlog. Niet heel luxe, maar wel erg gezellig. We waren erg blij: eindelijk vrijheid. Maar weer geen blijheid. Voor mijn man wel, voor mij niet meteen. Ik kreeg vrij snel last van heimwee. Ik was nog nooit van huis geweest. Miste mijn baan, collega's, mijn familie en vriendinnen en de oratoriumvereniging waar ik lid van was. Daar zat ik dan overdag, alleen. De eerste jaren geen telefoon, dus niet eens even bellen, hoe het met je gaat, als je voor het eerst zwanger bent bijvoorbeeld. Gelukkig is dat na verloop van tijd wel goed gekomen.

Na ongeveer 12 jaar zijn we verhuisd naar Bergen. Een hele verandering was dat, van Gramsbergen naar Bergen. In Gramsbergen kennen ze burenplicht, dat houdt in: meer omzien naar elkaar. In Bergen is dat heel anders, tenminste zo voelde dat. Ieder voor zich. In het begin had ik meer een vakantiegevoel. Op zich was dat ook niet zo erg, maar toch miste ik wat. Mijn man en ik zijn christelijk opgevoed, dat houdt voor ons ook in, dat we iedere zondag naar de kerk gaan. Ook fijn voor de contacten, maar steeds meer begon ik me af te vragen: voor wie ga ik eigenlijk naar de kerk? Vroeger gewoon voor mijn ouders en later voor mijn man. Een jaar of acht geleden heb ik besloten om niet meer naar de kerk te gaan. Best een moeilijke beslissing. Ik herinner me nog de zondag dat mijn man naar de kerk ging en ik mijn dagelijkse rondje polder wandelde. Het was prachtig weer en in de verte hoorde ik de kerkklokken luiden. Toen kreeg ik echt een gevoel van vrijheid. Ik wende er al gauw aan om niet meer te gaan. Het was een dubbel gevoel. Van vrijheid, maar ik had ook een gevoel van in een soort niemandsland terecht te zijn gekomen. Dus nog niet helemaal blijheid.

Maar in de natuur beleef ik meer een nabijheid van God, of hoe ik het ook kan noemen, dan in de kerk.

De Polder (foto: Dicky Spee-Schut)

Het lijkt er misschien een beetje op, dat ik geen blijheid ervaar. Maar dat is niet zo, ik ben blij voor nog heel veel dingen. Blij voor een dak boven mijn hoofd en dat ik te eten en drinken heb. En dat we in een vrij land wonen. En blij met mijn man en kinderen. En met de prachtige natuur.

Dicky Spee-Schut

Vrijheid blijheid

2 mei 1945

Mijn liefste man, pappa!

Groot was onze vreugde toen gister je lange brief van 8 september 1944 bij mij werd afgegeven.

Lieve man, ik kan je niet vertellen hoe blij en gelukkig wij wel waren, wij hebben van vreugde gehuild.

En dan moet je onze kinderen zien, die lopen de Tommy's maar achterna en als ze dan een stukje chocolade of een snoepje krijgen, komen ze overgelukkig thuis.

30 mei 1945

Verleend verlof voor het bezoeken van zijn gezin in bevrijd gebied.

Met dit bewijs gaat mijn vader naar ons op zoek.

Een kleine meid van bijna 5 jaar zit in het grint, gewoon buiten spelen zonder de altijd aanwezige zorgelijke blik van mamma.

Op haar fietsje rijdt de kleine rondjes door het knerpende grint en door deze geluiden weet de mamma, dat ze niet ver weg kan zijn.

Aan de straatkant staat nog een oud stuk roestig hek, dat de zucht naar ijzer van de Duitsers heeft overleefd.

“Niet buiten het hek spelen!”

Daar was 5 jaren lang de boze bedreigende buitenwereld.

Het kleine meisje merkte daar, door haar leeftijd, niet veel van.

Het verkeer op de doorlopende weg vlakbij de grens met Duitsland, zag zij door haar kinderogen.

De grote bezettende troepenmacht en de grote grauwe tanks die dagelijks langskwamen, het was voor haar een bijzonder schouwspel.

Voor ze naar bed ging, genoot ze van het 'vuurwerk'.

Dat 'vuurwerk' was er bijna elke avond. Het was steeds anders. Soms waren het felle stralenbundels van helder wit licht, die iets leken te zoeken. Het kleine meisje vond het heel knap dat die stralenbundels elkaar wisten te vinden en dan samen dansten aan de hemel.

Af en toe kwam er nog iets verrassends bij. Een grote vogel met heldere wijd opengesperde ogen, die iets zocht op de grond.

Luchtaanvallen V1

Dreigende luchten bij luchtaanvallen met o.a. V1.
Als kind keek ik mijn ogen uit!

Het meisje hoopte altijd dat de vogel rustig verder kon vliegen en dat het plagen van die stralenbundel dan ophield.
Veel geluid maakten die grote vogels niet, want ze vlogen heel hoog!
Die andere felle stralen, maakten wel veel lawaai, ze probeerden die grote vogels weg te jagen.

Maar nu was er geen vuurwerk meer 's avonds en kwamen er op de weg, heel anders gekleurde grote tanks en vrachtwagens en mannen in anders gekleurde uniformen langs gereden.

Ze mocht nu elke dag spelen en fietsen op de grote grintplek voor het huis.
Gehurkt zoekt ze de mooiste vuurstenen tussen de kiezels.
Dan hoort ze geknerp van het grint.
Een paar zwarte schoenen... langzaam kijkt ze omhoog.
Een lange donkerblauwe broek, een jas met gouden knopen met ankertjes erop.
Een wit overhemd en een donkere stropdas...
Een gezicht... met een pet met een groter anker!
Een blij gezicht... met warme vriendelijke ogen.
Het kleine meisje denkt: dit gezicht heb ik eerder gezien, op de foto op het dressoir!
Ook de man in het marine-uniform ziet iets bekends.
Dan spreekt hij en vraagt zachtjes... wie ben jij?
Het kleine meisje antwoordt... ik ben Anneke.
De man strekt zijn armen uit, tilt voorzichtig het kleine meisje op, zij slaat haar armpjes om zijn nek.

Weet je wie ik ben? Ik ben jouw pappa.
Wijs jij me verder de weg? Vertel jij me waar mamma is?

De mamma in het huis hoort niet meer de stapjes van het kleine meisje, maar lijkt de ferme stappen in het grint te herkennen!

In mei 1940 ging hij weg en hield de vrijheid op.
In mei 1945 kwam hij terug en sloot voor het eerst zijn dochttertje in zijn armen.

De woorden uit de eerste brief en deze ontmoeting staan voor alle vrijheid en blijheid die je je maar kunt voorstellen.

Anneke Kettenes

Vrijheid blijheid

Mijn naam is Dorus en ik wil jullie even een spannend avontuur vertellen. Ik woon hier in een huis met 6 mensenkinderen en heel veel huisdieren. De herdershond is duidelijk de baas, de kanarie is er voor de vrolijke noot, de hamsters en cavia's krijgen geregeld jonkies en het konijn is een echte Vlaamse Reus. Het is hier dus met recht: een beestenboel.

Ik ben niet de vlugste en in de wintermaanden slaap ik onder in de koude kelder in een kartonnen doos vol kranten.

Begin april begin ik weer tot leven te komen en mag ik weer vrij rond lopen in het huis en in de tuin. Hongerig eet ik dan weer stukjes tomaat en blaadjes sla zo uit de handen van de kinderen.

Zomers mag ik ook vaak naar buiten, heerlijk om even de poten strekken en wat sappig gras te eten.

Soms moet ik, onder grote belangstelling van allemaal vriendjes, een wedstrijdje doen. Ik win nooit, de cavia start altijd al voor ik mijn kop uit mijn schild steek.

Op een keer neemt iemand mij mee naar boven, ik word verder vergeten en scharrel daar op het gladde zeil rond. Ik kan er niet vandoor want er staat een balustrade langs de overloop. Nieuwsgierig ruik ik overal aan, loop ik langs alle spijlen en steek mijn kop er steeds door heen.

Wat moet ik hier? Ik wil naar buiten! Naar de tuin!

Ik blijf het proberen maar iedere keer kom ik met mijn schild klem te zitten en moet ik weer achteruit terug. Dan merk ik opeens dat ik tussen de spijlen mijn schild kan kantelen en dat ik dan een stuk smaller ben. Ja zo pas ik er wel tussendoor. De vrijheid lonkt!

Vol goede moed zet ik met mijn achterpoot af ... KLAP! BOEM!

Geschrokken en nog wat na suffend van de klap blijf ik even doodstil liggen.

De moeder van het zestal komt gehaast op het lawaai af. Ze kijkt naar mij, ze kijkt naar boven, ze voelt aan haar hoofd en begint dan te lachen.

Ik voel dat ik niets gebroken heb en ben blij met mijn sterke schild.

Zo snel als ik kan loop ik naar de tuin: VRIJHEID BLIJHEID!

's Avonds vertelt de moeder dat ze een thriller gaat schrijven: 'Het lijk in de gang', ze weet zeker dat niemand raadt wie de dader is.

Mieke Wijming

Vrijheid blijheid

Wilde blijheid vervult het land.
Geladenheid reikt tot de rand.
Een man met kalende schedel,
z'n hoofd is onbehaard en edel.
Zelfs z'n kin is onbehaard,
en toont zich vrij en zonder baard.
Nu breekt het los,
een eindeloos gehos.
We dansen slechts:
van rechts naar links,
van links naar rechts.
Mogen weer drie zoenen,
weer lipstick weg te boenen?
Van links naar rechts,
van rechts naar links.
De kroegen raken overvol,
We zingen, worden horendol.
Eindelijk weer eens samen eten,
hoe fijn dat was: bijna vergeten.
Verlicht zucht ook de horeca,
verlichting is nu eindelijk daar.
We juichen, het werd hoog tijd,
Eindelijk nu: vrijheid blijheid.

Hugo Mulders

Vrijheid blijheid

*Eén vleugel buiten
Eén vleugel binnen
Hoofd beheerst
Hart buiten zinnen*

*Eén beweging
Vrijheid
Puurste vorm
Blijheid*

*Hemelse euforie
Door wolken gedragen
Zinnenprikkelend
Zonder vragen*

Gea van Zadelhoff

Vrijheid blijheid

Deze twee woorden lijken onafscheidelijk met elkaar verbonden te zijn. Lijken? Ja, maar wat mij betreft is het geen gelopen zaak. Ik vraag mij namelijk af of dat altijd zo is en tijdens dat afvragen kom ik al heel snel op andere gedachten. Gedachten, die overigens niet de overhand moeten en mogen krijgen, maar waar ik toch even bij stil wil staan.

In deze tijd speelt Covid een dominante rol in ons leven. Menigeen in mijn omgeving heeft dat aan den lijve ondervonden. Daarnaast is binnen mijn kennissenkring niet eenieder gevaccineerd. Vrijheid blijheid?

Diegene die zich niet heeft laten vaccineren is blij met de vrijheid om zelf die keuze te mogen en te kunnen maken. Dus blijheid alom. Maar menigeen deelt die mening niet en vindt die blijheid ongepast. Voor die menigeen groep geldt het 'vrijheid blijheid' absoluut niet. Kiezen vóór is kiezen tegen!

Ook voor veel vluchtelingen geldt eigenlijk hetzelfde. Zij kunnen dankzij een 'helpende hand' ontsnappen aan hongersnood en oorlogsgeweld. De 'helpende hand' strijkt een fikse vergoeding op, dropt de vluchtelingen in een gammel bootje en duwt ze de zee op. Op naar een beter leven, op naar vrijheid. De tocht verloopt meestal slecht en het gevoel van vrijheid blijheid blijkt erger dan de ergste nachtmerrie.

Volgens mij is de keuze van wel of niet vaccineren een vrije keus. De keus om te sterven in je eigen land of wellicht te overleven elders is een andere keuze.

Het zou mooi zijn als 'vrijheid blijheid' standaard een voldongen feit zou zijn, maar dat is het lang niet altijd.

Tot slotte kan ik iedereen aanraden om eens te luisteren naar een lied uit 1974 van de Cabaret groep Don Quishocking getiteld 'Gewetensbezwaren'.

Voor mij staan de volgende zinnen onuitwisbaar in mijn geheugen gegrift:

Vrijheid blijheid u bent vrij.

Hier kan ieder doen en laten wat ie wil.

Mits u zich houdt aan onze op democratische wijze tot stand gekomen spelregels, maar dat spreekt voor zich.

Kees Jansen

Enkele vrije verzen

Och God toch
O gottegot
Was ik maar een hottentot!

Och God toch
O gottegot
Hoe droevig is mijn lot.

Och God toch
O gottegot
Wat schaft vandaag de pot?

Och God toch
O gottegot
Hoe koud is toch mijn kot!

Och God toch
O gottegot
Ik ben verkleumd tot op mijn bot.

Och God toch
O gottegot
Mijn fiets is ook alweer kapot.

Och God toch
O gottegot
De wereld is verrot!

Och God toch
O gottegot
Ik ben een grote zot.

Lovelybee

HAIKU'S

Een berg van woorden
In het dal klinkt een schalmei
Boeken maken blij

Er staat een boeket
Fel kijken de rozen me aan
De bloemen zijn nep

Uit de klas gezet
We moeten woorden vangen
Met een vlindernet

In de schommelstoel
Wiegen woorden heen en weer
Zonder duid'lijk doel

Hoog in de bomen
Hebben kinderen dromen
De wind neemt ze mee

Zierikzee is ziek
Van verlangen naar de zee
Mist sluiert haar blik

Ik houd haar hand vast
Terwijl het leven vliedt
Een deur zoemt open

Haiku's zijn als lucht
Ragfijn als vlindervleugels
Vang ze in hun vlucht

Anna

Heelheid....

Hieperdepiep, goh gezellig die vrijheid en blijheid

Geeft zoveel ruimte en openheid

De geboorte oh wat een blijheid

De jeugdijaren met die nog onbekende vrijheid

En met de bijbehorende domheid

Later het zien van de schoonheid

De dertiger Jaren etc. de vele werktijd

De vijftiger jaren de betrekkelijkheid

De zestiger jaren het herkennen van de nieuwe vrijheid

Weer anders en beter kunnen voelen met blijheid

Dank, dank, dank voor deze leef-heid,

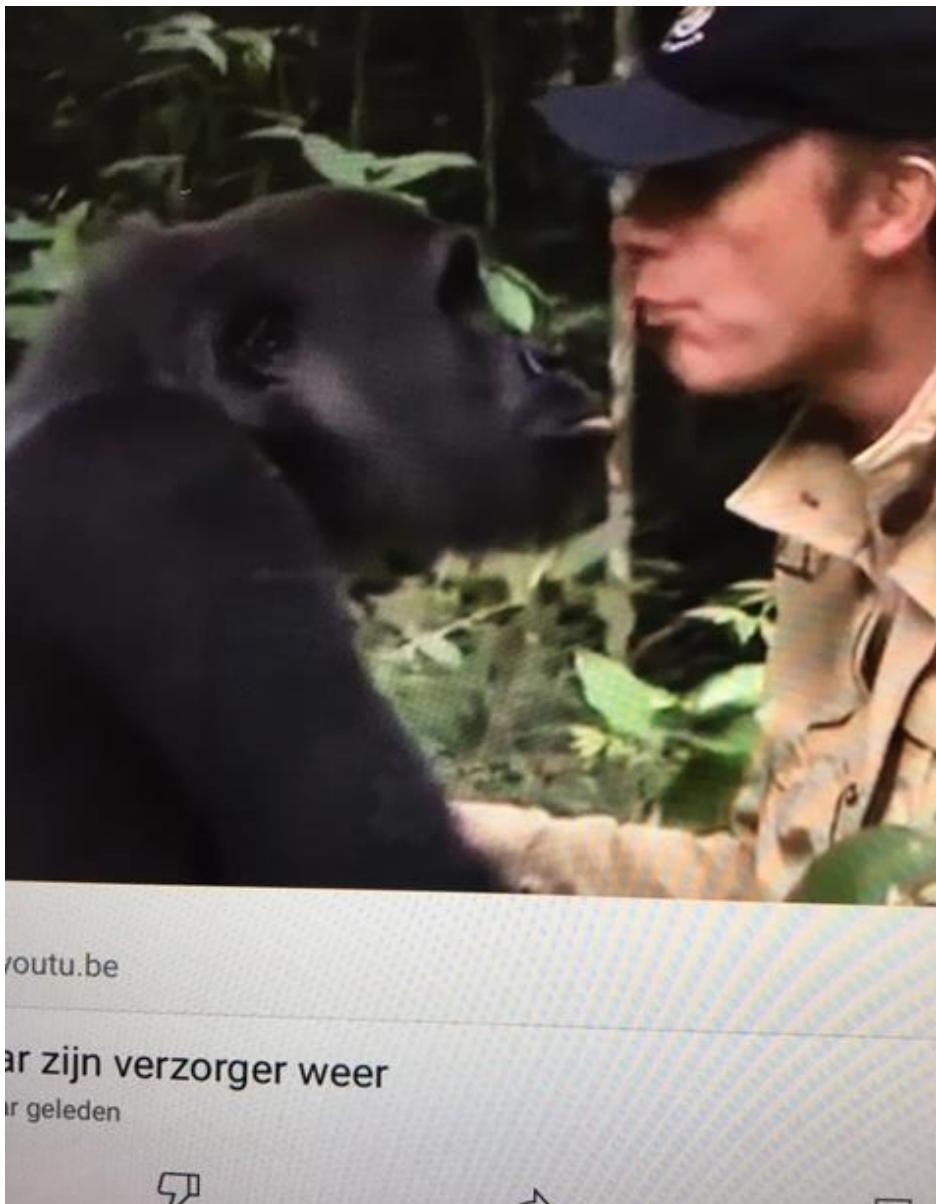
Heelheid in vrijheid met blijheid.

't Is geheidzo.....

Goed weekend in vrij- en blijheid,

Fred Steinkühler

Vrijheid, blijheid en dankbaarheid

Deze woorden komen bij mij op als ik kijk naar een video op YouTube getiteld: 'Gorilla ziet na 5 jaar zijn verzorger weer'. Er is een stichting in Engeland die gorilla's in gevangenschap opvangt en, soms na jaren, weer terugbrengt naar hun natuurlijke habitat in Afrika. De medewerker die de gorilla van jongs af aan verzorgd heeft, wil graag de inmiddels 10 jaar oude gorilla terugzien

Een team reist af naar de plek, langs een rivier die grenst aan het reservaat waar 5 jaar geleden de gorilla aan land is gebracht. Met de handen om zijn mond roept de verzorger telkens en luid "Come on!". Na een poos verschijnt op de oever een grote gorilla die met de boot meeloopt.

Verderop wordt een geschikt plekje gevonden en daar gaat de verzorger alleen zitten. De volgende beelden raken mij ten diepste. Mens en dier kijken elkaar lang aan, ze verliezen zich lijkt wel in elkaars ogen. De verzorger wordt omarmd. Zo zitten zij een poos stil. Het afscheid is goed, maar niet makkelijk. Een tijdje volgt de gorilla op de oever de boot die weer terugvaart. Het lijkt op uitzwaaien.

Het filmpje heb ik verschillende keren teruggezien en telkens ontroeren de beelden mij. Het thema vrijheid speelt in dit verhaal een grote rol. Tijdens de laatste jaren in Engeland kon de gorilla ook erg agressief zijn naar andere mensen dan de verzorger. Zijn wereld leek te klein te worden, geen soortgenoten, geen omgeving waarin hij kon zijn die hij al was. Beperkt in zijn vrijheid. De blijheid en dankbaarheid naar de mens die hem zijn vrijheid gaf was heel intens.

Twee wezens die elkaar weliswaar uit het oog hadden verloren, maar elkaar nooit uit het hart hadden gewist. Wellicht is dit een van de redenen waarom deze beelden mij zo aan spreken. Er zijn in mijn leven veel mensen geweest die mij veel gegeven hebben en waarvoor ik hen dankbaar ben. Een toch was het vaak 'uit het oog, uit het hart'. De video laat zien hoe het anders kan. Ik voel mij nog niet te oud om te leren.

Walter van Gelderen

Vrijheid blijheid

Als je 85 jaar in je geboortehuis kunt blijven wonen,
dat werd gebouwd door je vader.

En het dan zover is gekomen dat je, door allerlei gezondheidsklachten,
de boel niet meer draaiende kunt houden.

Dan geeft het besluit om de boel te verkopen uiteindelijk meer vrijheid.

De resterende jaren nog wat gemakkelijker te kunnen leven,
door het wonen in een verzorgingshuis, tussen je leeftijdsgenoten,
kan nog veel blijheid geven!

Alie Smit
Hoogduinen
Schoorl

Vrijheid blijheid

Toen ik deze titel las sprong spontaan het glazuur van mijn tanden.

Het riep bij mij beelden op van een orkest dat mierzoete melodieën speelt en waarbij over het toneel wordt gewalst.

Natuurlijk ben ik blij dat ik hier in Nederland ben geboren en dat ik de kans heb gekregen om me te ontwikkelen en de dingen te doen in het leven die ik belangrijk vond en vind.

Je zal maar in een land geboren zijn waar het merendeel van de bevolking in grote armoede leeft, ongeletterd is en waar het recht voortdurend wordt geschonden.

Ik werd drie jaar na de Tweede Wereldoorlog geboren in een gezin met ouders die tijdens die oorlog actief streden voor vrijheid. Ze zaten samen in het verzet en hebben familie en vrienden verloren. Je kunt rustig zeggen dat ze getraumatiseerd uit de oorlog kwamen.

Natuurlijk waren ze blij toen de oorlog was afgelopen maar de vrijheid die was verworven leverde geen 'onbekommerde blijheid' op. Te veel in angst geleefd hebben, altijd over je schouder hebben moeten kijken en de boodschap hebben gekregen dat jij geen recht van bestaan hebt, eiste zijn tol. Dat nestelt zich in je botten en dat angstgevoel geef je onbewust door aan je kinderen.

We leven in een land waarin mensen vrijheid kunnen beleven. Maar waar helaas nog veel ongelijkheid bestaat, wat geen blijheid oplevert. Een land waarbij het er vanaf hangt waar je wieg heeft gestaan, wat grote gevolgen heeft voor de manier waarop je je hebt kunnen ontwikkelen. Heb je je talenten kunnen ontdekken? Ben je trouw kunnen blijven aan jezelf? Heb je in vrijheid de keuzes kunnen maken die je tevreden stellen met je leven? Heb je je gesteund gevoeld door dierbaren om je heen?

We leven in een land waarin de pijlers waarop we konden vertrouwen en bouwen zó veranderd zijn. Daar bedoel ik onder andere mee, de kerk, de betrouwbaarheid van de overheid, het verenigingsleven, de afstand tussen de politiek en de burger, de verregaande individualisering en het verworden tot een nummer in plaats van een persoon.

Let wel, ik zeg niet dat het leven vroeger zoveel beter was. Wat ik wel zeg is dat er op dit moment veel chaos heerst wat 'vrijheid blijheid' naar mijn idee niet ondersteunt.

Iara Brusse

Vrijheid blijheid

Als ik loop te struinen langs het strand, zie ik de strandlopertjes met hun snelle pootjes, meeuwen in de wind.

Ik heb een mooi boek mee in mijn rugzak en loop de duinen in, tot ik aan pauze toe ben en lekker ga lezen op een bankje in de zon.

Vrijheid blijheid

Zoals onze dochter, ze ontdekte jaren geleden op La Gomera een heel mooi leegstaand huis, ze mocht er gratis in en liet alle ratten en hun sporen verdwijnen, knapte het huis op, repareerde het lekke dak en verwijderde stukje bij beetje de woekerende bramen waarbij ze hulp kreeg van vrienden en haar zoon.

Ze richtte het oergezellig in en legde een moestuin aan.

Vervolgens ruilde ze groenten die ze overhad voor een massage of salsalessen, aangezien veel mensen op dat eiland zich aangesloten hadden bij de ruilkring (time exchange group).

Ze heeft er jaren van mogen genieten, tot er een einde aan kwam.

Ze kocht een woonbusje en ging het opknappen met hulp van een vriend. Het was nog niet klaar toen de winter kwam en ze nam de vrijheid om eerst maar een paar maanden de warmte op te zoeken.

Op Gran Canaria vond ze een idyllisch plekje, buiten tussen de palmbomen waar mensen een afdak hadden gemaakt, compleet met inrichting, banken en een simpele kookgelegenheid. Voorzien van een welkomsttekst in het Italiaans, met de uitnodiging om ervan te genieten en het mooier achter te laten dan je het aantrof. Ze geniet erg van de heerlijke warmte en heeft bovendien aan het strand een grot gevonden waar ze lekker beschut kan verpozen in rust en stilte.

Ineke Bos

Vrijheid blijheid

Ze zullen ongeveer 13 jaar geweest zijn, waren dikke vrienden en hadden altijd plezier als ze in de bosrand gebruik maakten van de bomen die daar stonden. Lekker apenkooien en tikkertje door de kruinen, wel link, maar door de oefening van jongs af aan hadden ze al genoeg ervaring om die kapriolen veilig uit te halen. Soms ging er wel eens wat fout, maar onder het motto 'dat geneest wel weer' waren ze korte tijd later weer terug te vinden in een eikenboom. Ook die ene keer toen ineens van anderen geroepen werd± "Wat moet dat daar?" Geschrokken werd naar beneden gekeken waar die vraag vandaan kwam. "Foute boel, fluisterde Pietje naar zijn vriendjes, het is een smeris. Stil zijn, hij gaat zo wel weer weg." Bewegingloos bleven ze met zijn drieën zitten, maar de agent vertrok niet, sterker nog: hij zette zijn dienstfiets tegen de boom en stak een sigaretje op (ja dat mocht nog in die tijd, zelfs onder dienstdienst denk ik). "Ik wacht wel tot jullie naar beneden komen", zei hij met een barse stem. "Echt niet", dachten de aapjes. Maar na verloop van tijd werd het toch een beetje saai en leek het conflict te eindigen in een wedstrijd wie het 't langst vol ging houden. "We kunnen wel eikels naar beneden gooien en wie zijn pet raakt krijgt een punt", werd door Keesje geopperd. Keesje had altijd van die leuke ideeën die, nadat ze uitgevoerd waren, als idee nooit bij hem vandaan kwamen. Hard weglopen kon hij heel goed en altijd op het juiste moment, maar daar had hij nu dus niets aan.

Het bleek nogal een lastige taak om de pet van de diender te raken, de bladeren zaten in de weg en hij begon, al wachtend, een beetje te ijsberen. De mannetjes kregen het idee dat ze de strijd gingen verliezen en spraken af dat ze naar beneden zouden klauteren. Beneden aangekomen werden ze door de agent ontvangen met de opmerking dat ze een misdaad hadden begaan en dat daar een passende straf bij hoorde. Het viertal toog naar het politiebureau dat toen nog op de Karel de Grotelaan was gevestigd. Keesje probeerde, zoals de andere twee al hadden verwacht, van zijn snelheid gebruik te maken en te vluchten. Maar dat wisten ze te voorkomen, 'samen uit samen thuis' was het devies.

In het politiebureau aangekomen bestond, na overleg met de dienstdoende balieagent, de passende straf uit elk twee uurtjes in de arrestanten cel doorbrengen. Dat ging geheel volgens protocol: veters uit je schoenen en de riem uit de broek. Bangmakerij. Pietje moest van 13.00 uur tot 15.00 uur 'zitten'. Keesje en Frank, zo heette de derde boef, mochten buiten wachten. Om 15.00 uur mocht Keesje zich melden en om 17.00 uur Frank. Frank, die eigenlijk altijd de rustigste en liefste was, liep het dus op: in de cel zitten onder etenstijd, dat zou grote problemen opleveren. Nadien bleek dat ook zo te zijn. Hij had thuis flink op zijn donder gehad van zijn vader. Gelukkig alleen met strenge woorden. Diezelfde

vader gaf Keesje en Pietje er bij de eerste gelegenheid flink van langs en liet ze beloven niet meer in bomen te klimmen en geen agenten meer te plagen. Na dat te hebben beloofd gingen ze op pad om nieuwe avonturen te beleven en dacht Keesje na over nieuwe ideeën.
Heerlijk, die vrijheid en blijheid.

Leo Klüppel

Vrijheid blijheid

Het rijmt, het zegt veel én niks, een koppeling van deze twee woorden gaat mijns inziens veelal niet samen.

Te denken valt aan kleine kinderen die niet bezig zijn met vrijheid, maar onschuldig en onbewust hun 'vrijheid' (be)leven. Als ouder (en nu: als grootouder) kan ik hiervan intens genieten en de vrijheid blijheid meevoelen.

Vandaag wandelend in de zon dacht ik: zon zee en blauwe lucht geeft mij een gevoel van vrijheid en blijheid, evenals reizen, lezen en andere culturen ontdekken.

Goed met vrijheid omgaan kan blijheid geven. Regels kunnen je vrijheid beïnvloeden en zijn noodzakelijk om ieders vrijheid te garanderen. Vrijheid is een kwetsbaar en kostbaar goed waar makkelijk aan wordt voorbijgegaan.

De puberleeftijd is veelal een periode waarin een streven naar vrijheid, het negeren van regels en experimenteren centraal staan. Blijheid is in deze onderzoekende periode ver te zoeken.

Vrijheid van geest kan blijheid geven. Weten wat je wilt en dit ook kunnen doen geeft vrijheid en blijheid.

Angst, ge- en verboden kunnen je vrijheid in- en beperken.

Vrijheid betekent voor ieder iets anders en is afhankelijk van leeftijd, sekse, gezondheid en leefsituatie.

Voor vrouwen is er veel vrijheid gekomen, tot 1956 waren vrouwen volgens de wet(!) 'handelingsonbekwaam' en tot 1971 was de man het hoofd van het gezin en was de vrouw hem gehoorzaamheid schuldig. Verkrachting binnen het huwelijk is pas sinds 1991 strafbaar.

Wij leven in vrijheid en rondom ons brokkelen democratieën af, zoals in Hongarije, Turkije, India en zelfs in de VS staat deze onder druk. In de dictaturen van Rusland en China lijken alleen de machthebbers (financiële)vrijheid te kennen, ten koste van de bevolking. Dat wil niet zeggen dat er geen blijheid kan zijn.

Ik erger mij aan mensen die in Nederland om vrijheid roepen en ik vind hun argumenten gênant en onbegrijpelijk.

Vrijheid houdt verantwoordelijkheid in, rekening houden met elkaar en als je dat niet doet, belemmer je de ander in zijn/haar vrijheid.

Ieder de ruimte geven zodat je andermans vrijheid niet inperkt.

Autonomie geeft vrijheid.

De vele vluchtelingen in de wereld en in vluchtelingencentra moeten hun vrijheid bevechten en, eenmaal in vrijheid (vaak om hun kinderen vrijheid blijheid en kansen te bieden) ervaren zij geen blijheid omdat zij alles kwijt zijn en hun leven opnieuw moeten vormgeven.

Waardeer en respecteer onze democratie, waarin wij in vrijheid kunnen leven en hopelijk blijheid ervaren.

Gerda Andriesma

Vrijheid blijheid

Ze was getrouwd geweest. Tijdens haar huwelijk stonden haar kinderen, haar partner en zijn bedrijf voorop. Ze was dol op ze en vond hen veel belangrijker dan zichzelf. Ze was gestopt met werken om er altijd voor haar kinderen en man te zijn en deelde de dag in naar hun en het bedrijf; dat vond ze heel gewoon. Ze naaide kleding voor de kinderen, bakte taarten op de verjaardagen, ging met ze mee naar hun sporten en hobby's. Hielp op het bedrijf als dat nodig was en hield zich aan de vaste koffie en eettijden voor het bedrijf (en leveranciers en klanten), waarop ze zorgde dat alles (vers bereid) gereed stond en het gezellig was. Ze had het zo druk dat ze niet in de gaten had hoe weinig tijd ze echt aan zichzelf besteedde.

Ze wilde alles heel goed doen maar werd steeds onzekerder en dacht dat ze het lang niet goed genoeg deed. Gelijkelijk aan kreeg ze steeds meer een hekel aan zichzelf en werd ze depressief.

Uiteindelijk worstelde ze zich uit die depressie omhoog en ging een opleiding volgen. De psychiater had haar en haar man erop attent gemaakt dat ze een perfectionist is en dat ze wel begrip en steun nodig had om alles op de rails te houden. Maar het lukte haar en na drie jaar stage, scholing en thuis ook 'de ballen hooghouden' had ze haar diploma's!

Ze had prachtige cijferlijsten en op haar twee stageadressen kon ze (betaald) blijven werken, al konden ze haar helaas geen vaste baan bieden. Maar een vaste baan kreeg ze gelukkig toch al snel.

Ze kreeg wat meer zelfvertrouwen, maar ze had het gevoel had dat ze het allemaal alleen zonder steun/begrip van haar echtgenoot had gedaan, en moest blijven doen. Zij groeiden steeds meer uit elkaar en uiteindelijk kwam daar een onvermijdelijke echtscheiding van.

Het aller moeilijkste vond ze het om haar kinderen 'achter te laten' omdat die bij vader op het bedrijf bleven wonen. Gelukkig ging de jongste wel met haar mee en kwamen de andere twee regelmatig bij haar.

9,5 jaar woonde ze met haar jongste zoon samen, waarvan hij 1 jaar 'uit huis' en op zichzelf woonde.

'Vrijheid blijheid' was haar motto, ze had gelukkig hele goede vrienden, ondernam veel en werd steeds meer 'zichzelf' of, zoals haar kinderen zeiden: "Mam je straalt!"

Ze had een 'friend with benefits', maar na negen jaar merkte ze dat ze eigenlijk toch wel weer een relatie wilde. Ze had even een 'vriend via internet', maar dat was niet de ware. In januari ging ze (zoals vele jaren daarvoor) op skivakantie met een grote groep vrienden en vriendinnen en de vonk sloeg over.

Hij en zij werden smoorverliefd op elkaar. Ze konden heel goed met elkaar praten, deelden heel veel zelfde interesses en hadden het ontzettend leuk samen. Ze gingen na ruim een halfjaar al samenwonen en ondernamen allemaal leuke dingen met het plan om eerder met werken te stoppen, omdat ze samen in hun camper nog heel veel van de wereld wilden zien. Hun gezamenlijke motto: vrijheid blijheid!!

Sandra Schaaper

Theater voor engelen

Loop ik langs een boekhandel, valt mijn oog op de titel van een boek: 'Theater voor engelen'. Slaat meteen mijn fantasie op hol voor een verhaaltje...

Hoewel geen engel (...) neem ik de vrijheid om in dat theater zonder alle plichtplegingen rond te gaan kijken. En ja hoor: ik zie onze aardbol opgedeeld in een duizendtal kleine podia, die te draaien zijn.

Prachtig: een tableau van de Olympische Spelen. Wat wordt er getraind... wat wordt er gesport. Vrij en blij? Hoe als je uit je shorttrack valt? En hoe als je als vierde eindigt? Hoe blij is Irene met haar goud! Hoe vrij kunnen de sporters zich in de omgeving bewegen? Zien ze de ellende die voorafging aan de bouw van al die stadions? Ondertussen wordt wereldwijd genoten van dit tableau...

Inmiddels draait een volgend podium voor. Wat leuk: het Oude Raethuis van Bergen! Kennelijk is het daar donderdagmiddag. In twee zalen is de Berger bridgeclub bezig. Er wordt ernstig gekeken en nagedacht. Wat zoeken die mensen daar? Kennelijk een vrije bezigheid. Een spel van heel veel regels, nadenken, keuzes maken: zeer gereguleerde wereldwijde regels waar een ieder zich aan te houden heeft. En genieten dat die luitjes daar doen! Vrijheid blijheid!

Een volgend podium zie ik voor me gedraaid: een GGD-priktent. Het is er niet meer zo druk als een jaar geleden. Alle corona-maatregelen... vrijheid blijheid? De naburige restaurants rond de Ruïnekerk weten er alles van. Maar we mogen weer: scholen en samenscholen! Hoewel?

In de verte een podium Oekraïne... oei.... En ondertussen is het geheel aan podia, ofwel: ons grote theater een heel eind doorgedraaid. Ik mijmer wat door. Maar... kijk uit: draai zelf niet door nu. Jammer van mijn vrijheid en blijheid dan. Het zou een typisch geval van jammer zijn...

Hoeveel tekst mocht er? En wanneer in te leveren? Ik ben afgeleid. Wat was de draad van mijn verhaal ook al weer? Maar wat is het leuk de verhalen van de anderen te lezen! Vrijheid blijheid! En daar zie ik die olifant met zijn lange snuit binnenkomen...

Ik neem er dus maar 'vrij en blij' eentje op, en neem het ervan!

S. de Kok

Mijn vrij zijn

De algemene levenswijsheid 'vrijheid blijheid', had me twee jaar geleden niet bijzonder aangesproken. Taalkundig gezien geeft de uitdrukking weer dat 'niet gedwongen worden' boven alles gaat. Betekent dit dat je alleen maar blij kunt zijn door vrij te zijn? Zeker niet. Zijn de emoties die beide woorden uitdrukken voor mij even sterk, vullen ze elkaar aan, volgt het één uit de ander, of zijn ze tegenpolen? Dat laatste zeker niet. Bij beide woorden voel ik positieve sterk overeenkomende emoties, en ga bij mezelf na, welke vrijheden bij mij blijheid oproepen. Het eerste dat mij invalt is: ik woon in een land waar de grondwet mij als burger, bescherming biedt tegen de overheid. Maar er is meer, veel meer. Ik kan mijn mening vrij uiten. Ik heb de vrijheid mijn levensovertuiging te belijden. Ik heb als vrouw kiesrecht en kan me verkiesbaar laten stellen. Ik mag vergaderingen en demonstraties bijwonen. Ik kan zelf bepalen met wie ik wil trouwen. Ik verdien evenveel als mijn mannelijke collega, omdat wij dezelfde leeftijd en diploma's hebben. Ik kan voor zowel mijn dochter als mijn zoon, voor openbaar- of bijzonder onderwijs kiezen. Ik kan alleen gestraft worden voor feiten die op dat moment door de wet als strafbaar worden gesteld. Ik heb het recht te bepalen, wat er met mijn lichaam gebeurt. Zowel de overheid als anderen mogen niets met mijn lichaam doen wat ik niet wil.

En dan opeens, komt 'uit het niets', de covidpandemie. Mijn vrijheid wordt door een virus en daaruit voortvloeiende politieke maatregelen, van de ene op de andere dag beknot. Mijn 'vrij zijn' is ineens niet meer zo vanzelfsprekend. Een lockdown. Het is stil op straat. Alle winkels, behalve de noodzakelijke, zijn dicht. Scholen en universiteiten gesloten. Leraren moeten opeens op een andere manier onderwijs gaan geven. Pubers vervelen zich dood. Moeders moeten thuiswerken met alle kinderen over de vloer. Ook mijn hele sociale leven ligt plat. De eerste twee weken vallen mee. Het lijkt een beetje op 'onverwachte vrije tijd'. Lekker de boodschappen thuis laten bezorgen. Maar na verloop van tijd begint er iets te knellen. Geen cursus, geen kinderen en kleinkinderen op bezoek. Niet even voor een kopje koffie naar de buurvrouw. De geplande afspraak met de internist gaat niet door. Ik krijg kiespijn, wat nu? Toch maar bellen. Een regering die een aarzelend beleid voert. Dan wordt de tweedeling in onze maatschappij duidelijk. Een scheiding der geesten die steeds heftiger vormen aanneemt. Mensen die zich voegen naar de opgelegde beperkingen en wetenschappelijk onderzoek... en degenen die zich laten leiden door onjuiste emoties, niet-wetenschappelijke websites en complottheorieën.

Na driekwart jaar begint ook bij mij vooral het gebrek aan sociale contacten te knellen en mijn gevoel van blijheid daalt soms tot onder het nulpunt. Betekent dit, dat mijn vrijheid me echt is ontnomen? Nee. Ik mag nog steeds demonsteren, al stelt de regering dat ik dan aan bepaalde voorwaarden moet voldoen, wil ik daar aanwezig mogen zijn. Het besluit mee te doen of niet, kan ik in alle vrijheid nemen. Het blijft mijn verantwoordelijkheid als individu, de nu opgelegde regels te respecteren. Doe ik dit niet, dan gaat deze epidemie nooit voorbij.

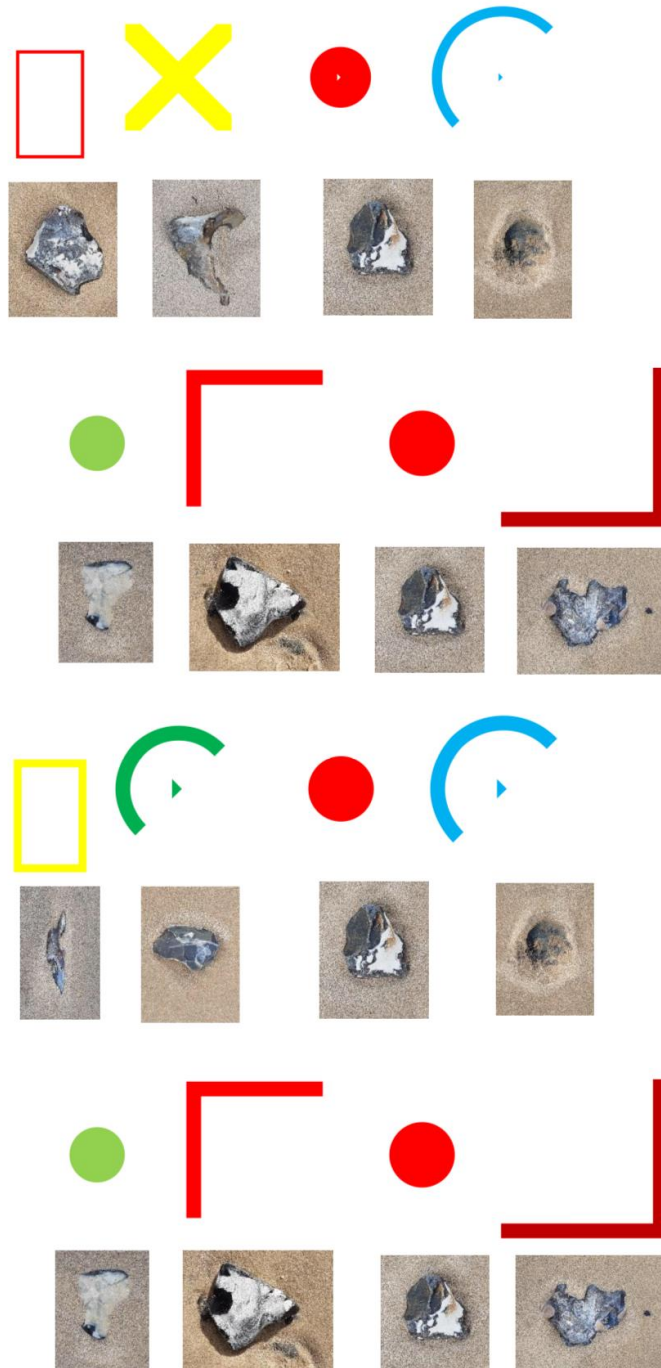

Ondanks dat ik deze tijd nog steeds als zwaar ervaar, ben ik me bewuster geworden van de waarden, die noodzakelijk zijn voor de échte vrijheid.

Cootje Bronner

Sluiten

Vrijheid Blijheid Marlett bold Stoned in Normandy.pdf

"Vrijheid Blijheid/Stoned in Normandy/Marlett"

FV 030222

Fred Valkering

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50

Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04

Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

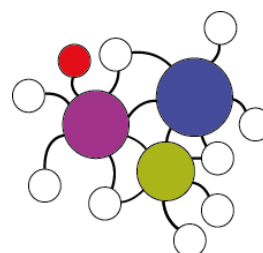
Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67

De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij

c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**